

KES ON URBANIST? KAS MA OLEN URBANIST?

JOHN W. FAIL, *Ptarmigan*

Muidugi võin ma olla urbanist. Ma elan ja töotan linnaruumis ja kõiges, mis me **Ptarmiganis** teeme, on **linklik kesksel kohal**. Kas sellest piisab? Minu jaoks ei tähenda linn betoondžungleid, ühistransporti või kontoritöölise temposööste läbi masside. See, mida mina pean linlikuks, on hoopis neid **elemente ühendavad seosed**, mis on justkui tekina kokku õmmeldud. Võib-olla on parem kasutada sõna mitmekesisus – perspektiivide paljusus, mida liidab mingi läbiräägitud jagatud ruum.

Urbanism on poliitka ja seda igaühe tasandil. Selle olemuslikuks osaks on pidev muutumine, millega ta tõrjub mudelite ja valemite kinnistumist. Kõik see kokku moodustab millegi imelise ja **ergutava**, millegi, millega ei saa kunagi päris lõpuni kursis olla.

Minu tõlgendus urbanismist – milles pole mitte kübekestki teooriat, nii et kui tahate, teritage pealegi hambaid – ei ole seotud linnaliste vormidega. Ma ei kahtle, et maapiirkonnad või külakeskkonnad moodustavad samu võrke, mis on ehk keerulisema tihedusega ja mida on vaat et raskem üles harutada. Linn või küla on **lihtsalt üks kiht**, kartesiaanlikud koordinaadid, millele on joonistatud punktid, see, mis tegelikult on, jääb siiski oma mitmekihilisuses ajast ja ruumist väljaspoole.

Ptarmiganile, mis on ise vormi muutev projekt (kord kunst, mõnikord haridus, mõnikord aktivism), on paiknemine **põimuvate alade ja seisukohtade võrgustikus** olemuslik ja vajalik. Meid ei huvita olemasolevate subkultuuride struktuuride kinnistamine, vaid ruumi avardamine nende vahel. Kui see viib meid kokkuvõtteks kimbatusse, las viigu. Ptarmigani kõikides tegevustes on kesksel kohal **elamine** – urbanismi, kunsti, töö ja igasuguse kultuuritegevuse keskel mõistatuses elamine. Urbanism on **keel**, millel on lõpmatu hulk murdeid. See ei ole lahendus, vaid pakub küsimusi, mille kaudu saame oma maailma taasluua.